

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: **N.V.V.**, nar. ■■■, státní příslušnost ■■■, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 2074/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR - odbor azylové a migrační politiky**, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2014, č. j. OAM-312/ZA-ZA14-HA08-2014, E. č. B002286,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2014, č. j. OAM-312/ZA-ZA14-HA08-2014, E. č. B002286 s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 odst. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), protože žádost je podle § 10a písm. e) téhož zákona nepřípustná.

Žalobce namítal, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav a jeho rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. Žalovanému vytýkal, že se při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany dostatečně nevypořádal s otázkou dodržování lidských práv ve Vietnamu, když pominul negativní hodnocení obsažené ve výroční zprávě Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014 a informaci MZV ČR č. j. 99311/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014. V doplnění žaloby kladl důraz na skutečnost, že nebyla zkoumána možnost přiznání humanitárního azylu. Právě o udělení tohoto typu azylu se však žalobce ucházel. Žalobce překročil věk 70 let a v České republice se může spolehnout na pomoc svých nejbližších, bývalé manželky, se kterou žije, syna a jeho rodiny. Také běžná zdravotní a sociální péče je v České republice výrazně na vyšší úrovni než ve Vietnamu. Po návratu do

Vietnamu se žalobce ocitne v situaci, kdy bude zcela osamocen, odkázán sám na sebe, bez potřebného rodinného a sociálního zázemí. Dle žalobce tyto okolnosti představují nové skutečnosti oproti skutečnostem uváděným v žádosti podané v roce 2009. Žalobce proto požadoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno. K podpoře svých tvrzení navrhoval, aby on a členové jeho rodiny byli vyslechnuti jako svědci.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu a setrval na svém rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem. Uvedl, že povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Žalovaný jako podklad pro své rozhodnutí využil kromě samotné žádosti také informace o zemi původu, se kterými byl žalobce seznámen dne 29. 7. 2014. Seznámení s podklady bylo provedeno ve vietnamském jazyce a žalobce při něm neuplatnil žádnou námitku týkající se použití informací o zemi původu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nepředložil žádná tvrzení, která by odůvodňovala potřebu nového meritorního řízení. Žalovaný proto nepochybil, když řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost žádosti zastavil. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se v minulosti k problematice opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu opakovaně vyjadřoval a konstatoval, že hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti o mezinárodní ochranu je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Žalovaný uzavřel, že hlavním důvodem všech žádostí žalobce je jednoznačně legalizace pobytu na území České republiky. Prostřednictvím azylového řízení však nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje. K doplnění žaloby žalovaný konstatoval, že udělení humanitárního azylu se žalobce v průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nijak nedomáhal a neuvedl ani žádnou skutečnost, kterou by bylo možné posuzovat ve smyslu existence důvodu hodných zřetele. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uváděl, že dlouhodobě trpí revmatismem, jinak je jeho zdravotní stav normální. Žalovaný se také pečlivě zabýval tvrzenými rodinnými a sociálními vazbami, neshledal však, že by se jednalo o relevantní důvod hodný zvláštního zřetele. Existenci rodinných vazeb na území České republiky navíc nelze v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Ze spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly tyto pro danou věc rozhodné skutečnosti.

Dne 22. 7. 2014 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdy proti němu nebylo, ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Svou vlast opustil v roce 1997, kdy odjel navštívit syna, který v České republice žije. Uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal proto, že se cítí starý a do Vietnamu se vrátit nechce. Žije ve společné domácnosti s bývalou manželkou, které pomáhá s podnikáním, má zde syna a vnučky. V případě návratu do Vietnamu by neměl kde bydlet, nemá tam žádný majetek, nedostal by důchod. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že dlouhodobě trpí revmatismem, s nímž se léčil

již za svého pobytu ve V. Užívá léky Nimesil a Dorsiflex, které mu pomáhají, jinak se cítí dobře. Ve vlastnoručně psaném prohlášení výše uvedené potvrdil.

O žádosti žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém uvedl, že vycházel z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu (zprávy Ministerstva zahraničních věcí č. j. 99311/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, zprávy Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014, zprávy mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012 ze dne 2. 4. 2013 a aktuální informace databanky ČTK „Země světa Vietnam“). Měl k dispozici také spisový materiál týkající se žalobcovy předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce využil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí dne 29. 7. 2014. Nenavrhoval jejich doplnění, ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námítky. Žalovaný zdůraznil, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky byla již druhou v pořadí. První žádost podal dne 20. 4. 2009 a jako důvod podání žádosti uvedl, že by rád zůstal na území České republiky, neboť zde žijí jeho rodinní příslušníci, bývalá manželka a syn s rodinou. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 8. 2013 tak, že mezinárodní ochranu ve smyslu zákona o azylu žalobci neudělil. Rozhodnutí žalovaného bylo následně potvrzeno i rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec sp. zn. 58 Az 1/2013. Žalovaný porovnal důvody předkládané žalobcem v jeho současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody uváděnými v předchozím řízení a dospěl k závěru, že se jedná o důvody zcela totožné. Žalovaný proto neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Z dostupných informací o situaci ve V. je žalovanému také známo, že v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný uzavřel, že byly splněny podmínky stanovené v § 10a písm. e) zákona o azylu, opakovanou žádost žalobce proto shledal nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. e) zákona o azylu zastavil.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle současné právní úpravy může cizinec opakovaně učinit prohlášení o mezinárodní ochraně (až na zákonné výjimky) a následně podat z výše uvedených důvodů novou žádost o udělení mezinárodní ochrany bez jakéhokoliv časového limitu. Opakovaná žádost je však podle § 10a písm. e) zákona o azylu, nepřipustná, neuvádí-li v ní žadatel nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Řízení o nepřipustné žádosti se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96 konstatoval, že „*správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti*

o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

Z výše uvedeného vyplývá, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. V posuzované věci žalovaný zcela správně uzavřel, že žalobce v opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné skutečnosti, které by odpovídaly shora popsáním východiskům, netvrdil. Argumentuje-li žalobce obecnou zmínkou o negativním hodnocení dodržování lidských práv ve Vietnamu ve výroční zprávě Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014 a informaci MZV ČR č. j. 99311/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, jde pouze o obecné, nijak nekonkretizované tvrzení. Žalobce nevnesl žádné konkrétní argumenty, které by zpochybnily závěr žalovaného, že v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost jeho nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Pokud jde o námitku, že žalovaný nezkoumal podmínky pro udělení humanitárního azylu žalobci, je nutné nejprve konstatovat, že žalobce se udělení tohoto typu azylu v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nedomáhal. Skutečnosti, které zmiňuje v žalobě (věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické vazby v České republice) posuzoval žalovaný v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany a v rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu neudělil, také vysvětlil, proč v žalobcově případě tohoto zcela výjimečného institutu nevyužil. Nejedná se tudíž o nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žalobce a které nemohl uplatnit během předchozího řízení. Jen pro úplnost soud dodává, že o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu žalovaný rozhodl dne 1. 8. 2013 rozhodnutím č. j. OAM-275/VL-18-HA08-2009, E.č. V058765, které následně aproboval zdejší soud rozsudkem ze dne 26. 3. 2014, č. j. 58 Az 1/2013-30. Nová žádost o mezinárodní ochranu tak byla podána pouze několik měsíců po nabytí právní moci citovaného rozsudku zdejšího soudu.

Soud neprováděl důkaz výsledkem žalobce a jeho rodinných příslušníků, protože to považoval vzhledem k výše uvedenému za zcela nadbytečné.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou

důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s, když žalovaný s daným postupem vyslovil souhlas a žalobce ve stanovené lhůtě nevyslovil svůj nesouhlas.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 16. ledna 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
Soudkyně